

end den at begibe sig til Generalforsamlingen — hvad jo Husmandskreditforeningsinteresserne ogsaa have maattet gøre — faaet Vættelser ligeledes ind ad Døren. Det ligger i Konjunkturerne i det hele, hvad jo det nævnte ærede Medlem kender lige saa godt eller bedre end jeg, der er kun det Forskel, at de andre Foreninger have faaet Vættelserne straks. Den vest- og sønderjydske Kreditforening, der ligger mig nærmest — jeg tror godt, at de andre Kreditforeninger maaste have faaet større Vættelser — er allerede for længst nede ved $4\frac{1}{2}$ pCt. aarlig, hvorimod der her maaske betales $5\frac{1}{6}$ pCt. Det ligger i, at man tillige har forlængt Amortisations-tiden, men det har Husmandskreditforeningen ikke kunnet gøre, fordi Rigsdagen ikke var bleven enig. Jeg kan ellers saa godt se, hvad den ærede Landstingsmand har fremført, at der jo til Slutning, naar Interessenterne kunne leve længe nok, opnaas et Gode. Men det var jo Meningen den Gang Husmandskreditforeningerne bleve oprettede, det var Grundlaget for Loven, at man vilde søge at stille disse smaa Gjendomsbesiddere lige saa gunstigt som dem i de andre Kreditforeninger. Det er ikke sket ved Konverteringen, og jeg kan ikke erkende, at Staten ikke har nogen Skyld deri, da Rigsdagen ikke kunde blive enig. Havde det været Tilfældet, havde vi kunnet konvertere under noget gunstigere Vilkaar. Jeg er ganske vist ikke blind for, at til syvende og sidst vil jo den, der afbetaler mere, ogsaa komme hurtigere ud af det, men det trykker dog i Øjeblikket. Den ærede Landstingsmand kender nok det gamle Ord, at Koen, der let, medens Græsset gror. Det kan ikke nytte den Husmand noget, der mulig maa gaa fra Stedet paa Grund af de haarde Ørder, at de lettes, naar han forlængst er borte. — Det er disse Bemærkninger, jeg har tilladt mig at gøre. Jeg tror, at der set i Sammenhæng med Grunden til Oprettelsen af Foreningen kunde være nogen Anledning til ogsaa at hjælpe paa de ældre Interessenter. Jeg glæder mig forresten over, at den ærede Landstingsmand stiller sig velvillig til de øvrige Paragraffer. Vi kunne jo overveje, om man skal gaa videre med Nedsettelsen af Betalingen for disse Pantebogsattester end til de Husmænd, der gaa ind i Kreditforeningen.

B. Petersen: Naar det ærede Medlem, der nys havde Ordet, ytrede, at i andre Kreditforeninger havde man allerede faaet det Gode, at de havde faaet deres Udgifter nedsatte, forholder det sig ikke saaledes. Det kan gerne være, at det er Tilfældet ved den vest- og sønderjydske Kredit-

forening, det ved jeg ikke; men det ved jeg meget bestemt, at Laantagerne i de fynske Kreditforeninger maa endnu i flere Aar i forskellige af Serierne udbrøde deres Bidrag til Konverteringen, saaledes at det ikke er aldeles korrekt, at de andre Kreditforeninger allerede have det Gode, der her er Tale om. Jeg kan aldeles slutte mig til det ærede Medlem (P. G. C. Jensen), der før havde Ordet med Henhyn til de Fordele, som Laantagerne i Husmandskreditforeningerne have haft, men jeg vil blot tilføje en Ting, det er nemlig, at før end Konverteringen skete, bleve Husmandskreditforeningernes 4 pCts. Obligationer realiserede til en Kurs af 102 og 103, saaledes at det ogsaa var en Indtægt, som Laantagerne den Gang toge, som de have haft ud over den, som det ærede Medlem ytrede sig om. Jeg finder saaledes ikke nogen som helst Anledning til at gaa med til, at Staten derhos skal forære dem 300,000 Kr., saa meget mere, som vi jo maa vide, at Husmandskreditforeningerne ere stillede anderledes gunstige end de andre Foreninger. Interessenterne i Husmandskreditforeningerne have fri Takationsforretning; det er et meget stort Gode, det har ingen af de andre Kreditforeninger. De have for deres Obligationer Statsgaranti; hvad er det ikke for et Gode? Det er et Middel til at holde Obligationerne i Veiret, men det har ingen af de andre Kreditforeninger nogen Sinde kunnet faa. Det forekommer mig altsaa rigtig nok, at disse Forlængender, her ere stillede, ere, hvad ogsaa det ærede Medlem, jeg før nævnte (P. G. C. Jensen) fremførte, lidt vel store, og derfor kan man ikke gaa ind paa dem, i det mindste kan jeg ikke gaa med dertil. Jeg maa dertil ogsaa bemærke, at naar de omtalte Foreninger eje et Reservecapital af 680,000 Kr., og de kun skulde noget over 400,000 Kr. i Anledning af Konverteringen, synes det at være ret anstændigt. Der er flere af de andre Kreditforeninger, der neppe have større Reservecapital. — Hvad §§ 1 og 2 angaa, gaar jo atter § 2 ud paa at tilstaa dem en Begunstigelse, som ingen anden Forening har, nemlig at Staten skal lønne deres Revisor. Men hvorfor skal Foreningen, der omfatter 22 Millioner Kroner, ikke kunne lønne sin egen Revisor, uden at Staten behøver at træde til, det forstaar jeg ikke. Men hvad § 1 angaar, da ytrede det ærede Medlem, jeg før omtalte, at den tiltalte ham, og det kunde han ogsaa godt gaa med til. Na ja! Det skalde jeg ogsaa være meget villig til, naar det blev en almindelig Foranstaltning, saaledes at den ogsaa kom Købstæderne til Gode. Thi det maa erindres, mine Herrer! at Husmands-